

Rolnummer 4248
Arrest nr. 58/2008 van 19 maart 2008

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 352 (wijzigingen van de wapenwet – rechten en retributies) van de programmawet (I) van 27 december 2006, ingesteld door Jean Debucquoy.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en M. Bossuyt, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 juni 2007 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 29 juni 2007, heeft Jean Debucquoy, wonende te 7800 Aat, chaussée de Mons 290, beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 352 (wijzigingen van de wapenwet - rechten en retributies) van de programmawet (I) van 27 december 2006 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 28 december 2006, derde editie).

De vzw « Union Nationale de l'Armurerie, de la Chasse et du Tir », met zetel te 2650 Edegem, Baeckelandstraat 3, en de Ministerraad hebben memories ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 20 februari 2008 :

- zijn verschenen :

. Mr. C. Delhoux *loco* Mr. E. Balate, advocaten bij de balie te Bergen, voor de verzoekende partij;

. Mr. J. Sohier, advocaat bij de balie te Brussel, voor de vzw « Union Nationale de l'Armurerie, de la Chasse et du Tir »;

. Mr. Q. Peiffer *loco* Mr. D. Gérard en Mr. A. Feyt, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels et A. Alen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Wat de ontvankelijkheid betreft

A.1.1. De verzoeker beweert te doen blijken van het belang om in rechte te treden door in de eerste plaats zijn hoedanigheid aan te voeren van verzamelaar van wapens en munitie, die allemaal op wettige wijze door hem zijn verworven en het voorwerp hebben uitgemaakt van een vergunning tot het voorhanden hebben ervan. Die wapens hebben, volgens de verzoeker, een patrimoniale en historische waarde en zijn beveiligd door middel van een alarmsysteem. Hij voert bovendien de hoedanigheid van schietinitiator aan.

Zijn belang om in rechte te treden werd erkend in het arrest nr. 107/2006.

A.1.2. De vzw « Union Nationale de l'Armurerie, de la Chasse et du Tir » (UNACT), tussenkomen partij, zet uiteen dat haar maatschappelijk doel bestaat in de verdediging en het beheer van het private wapenbezit in het algemeen, alsmede de verdediging van haar leden in het bijzonder. Zij behartigt de belangen van de economische sectoren die verbonden zijn aan de vervaardiging, de invoer, de uitvoer, de groothandel en de kleinhandel in wapens, munitie en toebehoren in de meest ruime betekenis en behartigt en beheert tevens de belangen van de private wapenbezitters ongeacht de activiteit die zij met hun wapens uitoefenen (zoals de sportschutters, vrijetijdsschutters, de jagers, de kleiduifschutters, de verzamelaars, de historische en folkloristische groepen enz.). Opggericht in 1967, groepeerde zij wapenfabrikanten, invoerders van wapens en munitie, kleinhandelaars in wapens, jagers, schutters, verzamelaars van wapens en munitie, alsmede wapenmusea, de « Ecole d'armurerie de Liège » en andere organisaties van bezitters van legale wapens. Haar maatschappelijk doel wordt rechtstreeks geraakt door de bestreden wetsbepalingen, die ertoe strekken althans op fiscaal vlak de individuele en economische activiteiten met wapens te regelen. Het Hof heeft reeds de gelegenheid gehad het belang van de tussenkomen partij om in rechte te treden te erkennen in het raam van vroegere beroepen tot vernietiging tegen wetgeving met betrekking tot nieuwe bepalingen inzake wapens (arrest nr. 42/2005).

A.1.3. De Ministerraad is, wat betreft het tweede onderdeel van het middel, van oordeel dat het belang van de verzoekende partij beperkt is tot artikel 50, 4°, van de wet van 8 juni 2006, zoals de verzoekende partij overigens doet blijken in het eerste onderdeel van het middel.

A.1.4. In haar memorie van antwoord beroept de verzoekende partij zich op een belang om op algemene wijze in rechte te treden in haar hoedanigheid van houder van vergunningen, meer in het bijzonder vergunningen die zijn uitgereikt door de gouverneur voor de periode van 1978 tot 1997; zij kan dus in rechte treden tegen alle bepalingen, aangezien de aldus beoogde vergunningen onderworpen zijn aan retributies.

Ten gronde

A.2. De verzoekende partij betwist de tweevoudige verplichting die haar bij de bestreden bepaling wordt opgelegd, namelijk die waarbij een retributie van tweemaal 150 euro wordt vastgesteld voor de afgifte en de hernieuwing van de erkenningen en die waarbij, wat het bedrag van die retributie betreft, geen onderscheid wordt gemaakt tussen de erkenning van een museum en die van een verzameling van vergunningsplichtige vuurwapens (en de munitie hiervoor). In de parlementaire voorbereiding van de wet wordt geen enkele uitleg gegeven over de door de wetgever gemaakte keuzes.

Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3.1. In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat artikel 50, 4°, van de wapenwet een eenheidstarief van 300 euro vaststelt voor de retributie verschuldigd door een museum of voor een verzameling van munitie voor wapens, terwijl geen enkele objectieve reden die gelijke behandeling kan verantwoorden waarbij geen rekening wordt gehouden met het feit dat in talrijke gevallen de musea overheidssubsidies en toegangsgelden genieten. De wetgever heeft in werkelijkheid de mogelijkheid voor natuurlijke personen om een wapenverzameling te bezitten, willen beperken.

A.3.2. De Ministerraad zet uiteen dat privaatrechtelijke natuurlijke of rechtspersonen die meer dan tien vergunningsplichtige vuurwapens bezitten, voor zover zij die wapens bestemmen voor een museum of een verzameling, over een bijzonder type van erkenning kunnen beschikken die alle vergunningsplichtige vuurwapens in hun bezit dekt (artikel 6, § 1, van de wet van 8 juni 2006). Zij behoren dus tot een en dezelfde categorie, aangezien zij over hetzelfde type van erkenning beschikken. Door de personen die behoren tot eenzelfde categorie van houders van vergunningsplichtige wapens die eenzelfde type van erkenning genieten, op dezelfde wijze te behandelen wat betreft de vaststelling van het bedrag van de verschuldigde rechten en retributies, heeft de bestreden wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet geschonden.

In ondergeschikte orde voegt hij daaraan toe dat de door de verzoekende partij aangewende criteria om te betogen dat privaatrechtelijke natuurlijke of rechtspersonen die een museum of een verzameling hebben zich in fundamenteel verschillende situaties bevinden, niet relevant zijn : niet alle personen die een museum hebben, genieten overheidssubsidies of eisen toegangsgeld van hun bezoekers. De wetgever kan niet ertoe worden gehouden gevalsgewijs regels op te stellen en te verzaken aan het uitvaardigen van algemene en abstracte regels.

A.3.3. In haar memorie van antwoord doet de verzoekende partij gelden dat de tekst van de bestreden wet het bezit van meer dan tien vergunningsplichtige vuurwapens beoogt die voor een museum of verzameling zijn bestemd. Indien de wetgever heeft geoordeeld dat de twee uitdrukkingen moesten worden onderscheiden, is dat wellicht omdat hij, met de bewoording «verzameling» de verzamelaar beoogde, namelijk de persoon die voorwerpen met historisch belang verzamelt, terwijl een museum een systematische en didactische organisatie nastreeft. In plaats van in onderscheiden retributies te voorzien voor twee types van situatie die worden onderscheiden door een duidelijk organisatorisch criterium, doet de wetgever die situaties samenvallen in één formeel geheel dat wordt bepaald door de administratieve handeling, namelijk de erkenning. Rekening houden met verschillen die in de wet zelf worden opgenomen en personen die verantwoordelijk zijn voor een museum onderscheiden van personen die verzamelaars zijn, betekent niet dat gevalsgebonden regels worden uitgevaardigd.

A.4.1. In een tweede onderdeel verwijt de verzoekende partij de bestreden bepaling dat daarin geen onderscheid wordt gemaakt tussen de afgifte van een erkenning en de hernieuwing ervan. Die moet immers noodzakelijkerwijze leiden tot lichtere administratieve verrichtingen en niets verantwoordt bijgevolg dat een verzamelaar, zoals de verzoeker, telkens een identieke retributie moet betalen.

A.4.2. De Ministerraad betoogt dat het forfaitaire karakter van het bedrag van de rechten en retributies tot gevolg heeft dat het bedrag van tweemaal 150 euro niet kan worden begrepen als zijnde de exacte tegenprestatie voor het administratieve werk dat vereist is voor de behandeling van de aanvraag tot erkenning en/of hernieuwing. De verzoekende partij kan zich dus niet baseren op het uitgangspunt dat het bedrag van tweemaal 150 euro zou dienen om de kostprijs van de behandeling van een aanvraag tot erkenning te dekken, met het gevolg dat de kostprijs van een aanvraag tot hernieuwing van erkenning noodzakelijkerwijze minder zou moeten bedragen, teneinde de gegrondheid van het tweede onderdeel van haar middel aan te tonen. Zij toont niet aan welke klaarblijkelijke fout zou zijn begaan bij de vaststelling van het bedrag van de in het geding zijnde rechten en retributies; de wetgever vermocht te oordelen dat de behandeling van een aanvraag in verband met een erkenning voor het houden van een museum of een verzameling van vergunningsplichtige wapens administratief werk impliceert waarvan de omvang en de kostprijs min of meer identiek zijn, ongeacht het gaat om de afgifte van een nieuwe erkenning of de hernieuwing van een bestaande erkenning. In de beide gevallen wordt immers een ambtenaar van de diensten van de gouverneur gemobiliseerd die bevoegd is voor de woonplaats van de aanvrager. Die mobilisatie heeft een kostprijs waarvan het niet onredelijk is die op forfaitaire wijze vast te stellen op eenzelfde bedrag, ongeacht het gaat om een aanvraag of een hernieuwing van een erkenning.

A.4.3. In haar memorie van antwoord is de verzoekende partij van mening dat de Ministerraad niet zijn bewering verantwoordt volgens welke het administratieve werk identiek zou zijn voor de afgifte en de hernieuwing van de erkenning, terwijl eerstgenoemde taak het invoeren van de gegevens van een dossier en de voorbereiding ervan vergt; precies dat initiële werk is van belang. De kostprijs van de rechten en retributies moet, zoals de tussenkomen partij stelt, evenredig zijn met die van de verleende dienst, wat te dezen niet op sluitende wijze blijkt. Een bedrag verantwoordt door de vaststelling dat nieuwe bepalingen kosten zouden teweegbrengen voor de Schatkist zou tot afzetterij kunnen leiden.

A.5. De tussenkomen partij neemt de argumentering van de verzoekende partij over. Zij preciseert dat, volgens de rechtspraak van het Hof, de retributie de tegenprestatie is voor een door de overheid verrichte dienst ten voordele van een afzonderlijk beschouwde heffingsplichtige, zodat een heffing die ambtshalve wordt opgelegd door de overheden bedoeld in de artikelen 170 en 173 van de Grondwet en die niet van die aard is, als belasting moet worden aangemerkt. Te dezen bevatten de door de bestreden wetsbepalingen opgelegde «rechten en retributies» geen enkele echte verantwoording voor de stijging van die heffingen, die een verdubbeling kunnen inhouden ten nadele van een bepaalde categorie van rechtzoekenden, noch enige evenredigheid tussen de nieuwe kostprijs van die rechten en retributies en de reële kostprijs van de verleende dienst.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de minister zich beperkt heeft tot de uiteenzetting dat de nieuwe wet kosten zou teweegbrengen voor de Schatkist, en dat de amendementen strekkende tot vermindering van de in de bestreden bepaling vastgestelde bedragen werden verworpen. Aangezien er geen enkele reële dienst wordt verleend, het onderzoek van de aanvraag slechts minimale administratieve kosten teweegbrengt, of zelfs geen enkele (in het geval van een onontvankelijke of verworpen aanvraag), en niets wordt teruggegeven aan de aanvrager, neigen de bestreden bepalingen naar «afzetterij» ten nadele van een welbepaalde categorie van rechtzoekenden en doen ze afbreuk aan de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en evenredigheid.

- B -

B.1. Het beroep tot vernietiging heeft betrekking op artikel 352 van de programmawet (I) van 27 december 2006, waarbij een artikel 50 wordt ingevoegd in de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : de wapenwet). De artikelen 351 tot 360 van de bestreden programmawet voegen in de wapenwet een hoofdstuk XX in, dat de artikelen 50 tot 58 omvat en luidt als volgt :

« HOOFDSTUK XX. - Rechten en retributies

Art. 50. - Met het oog op de afgifte van de erkenningen evenals de hernieuwing ervan worden de te betalen rechten en retributies als volgt vastgesteld :

1° indien ze betrekking hebben op een erkenning als wapenhandelaar of als tussenpersoon : een bedrag van tweemaal 300 euro;

2° indien ze uitsluitend betrekking hebben op het vervaardigen, opslaan, verhandelen van of makelen in munitie : een bedrag van tweemaal 200 euro;

3° indien ze uitsluitend betrekking hebben op het bronzen, graveren of versieren van vergunningsplichtige wapens of vrij verkrijgbare wapens : een bedrag van tweemaal 150 euro;

4° indien ze betrekking hebben op een erkenning van een museum of van een verzameling van vergunningsplichtige vuurwapens en munitie hiervoor : een bedrag van tweemaal 150 euro;

5° indien ze uitsluitend betrekking hebben op een museum of een verzameling van munitie voor vergunningsplichtige vuurwapens : een bedrag van tweemaal 75 euro;

6° indien ze betrekking hebben op een erkenning voor het uitoefenen van beroepsmatige activiteiten van wetenschappelijke, culturele of niet-commerciële aard met vuurwapens : een bedrag van tweemaal 150 euro;

7° indien ze betrekking hebben op een schietstand : een bedrag van tweemaal 300 euro;

8° indien ze uitsluitend betrekking hebben op het vervoer van wapens en munitie : een bedrag van tweemaal 200 euro;

Het ene bedrag dient te worden betaald bij het indienen van de aanvraag, het andere bedrag bij de afgifte van het getuigschrift van erkenning.

Art. 51. Onder voorbehoud van artikel 17, worden de rechten en retributies die moeten worden betaald bij de aanvraag evenals bij de hernieuwing van de in de wet bedoelde vergunningen, als volgt vastgesteld :

1° voor een vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen : een bedrag van 65 euro;

2° voor een wapendrachtvergunning : een bedrag van 90 euro.

Art. 52. De in de artikelen 50 en 51, 2°, bedoelde rechten en retributies worden betaald door middel van overschrijving van het verschuldigde bedrag op de rekening van de wapendienst bij de bevoegde gouverneur, of, in geval van beroep bij de minister van Justitie, op de rekening van de federale wapendienst, die de ontvangen bedragen na nazicht doorstort aan de Schatkist.

De in artikel 51, 1°, bedoelde rechten en retributies worden betaald door middel van overschrijving van het verschuldigde bedrag op de rekening van de wapendienst bij de bevoegde gouverneur of, in geval van beroep bij de minister van Justitie, op de rekening van de federale wapendienst, die van de ontvangen bedragen na nazicht 40 euro doorstorten aan de Schatkist en 25 euro aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de verzoeker.

Indien de vergunning wordt aangevraagd door een persoon met verblijfplaats in het buitenland, moet de betaling gebeuren op de rekening van de Veiligheid van de Staat, die de ontvangen bedragen na nazicht doorstort aan de Schatkist.

Art. 53. Jaarlijks op 9 december worden alle in de artikelen 50, 51 en 52, opgesomde bedragen aangepast aan het indexcijfer van de consumptieprijzen. De nieuwe bedragen worden verkregen door toepassing van de volgende formule : basisbedrag vermenigvuldigd met het nieuwe indexcijfer en gedeeld door het aanvangsindexcijfer. Het aanvangsindexcijfer is het indexcijfer van de consumptieprijzen van de maand november 2006. Het nieuwe indexcijfer is het indexcijfer daartoe berekend en benoemd, van de maand november voorafgaand aan de aanpassing.

Art. 54. § 1. In afwijking van het bepaalde in artikel 51, 1°, gelden voor de aanvragen ingediend ten laatste op 30 juni 2007 de volgende bedragen :

1° 65 euro voor één vergunning;

2° 85 euro voor twee vergunningen;

3° 95 euro voor drie vergunningen;

4° 105 euro voor vier of meer vergunningen.

De in het eerste lid bedoelde rechten en retributies worden betaald door middel van overschrijving van het verschuldigde bedrag op de rekening van de wapendienst bij de bevoegde gouverneur of, in geval van beroep bij de minister van Justitie, op de rekening van de federale wapendienst, die van de ontvangen bedragen na nazicht 25 euro doorstorten aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de verzoeker, en de rest aan de Schatkist.

Indien de vergunning wordt aangevraagd door een persoon met verblijfplaats in het buitenland, moet de betaling gebeuren op de rekening van de Veiligheid van de Staat, die de ontvangen bedragen na nazicht doorstort aan de Schatkist.

Art. 55. De in artikel 50 bedoelde bedragen worden met de helft verminderd wanneer een erkenning wordt aangevraagd en uitgereikt voor een activiteit waarvoor in een andere provincie reeds een erkenning is verkregen.

De ontvangen rechten en retributies worden niet terugbetaald in geval van niet-ontvankelijkheid of afwijzing van de aanvraag, en van schorsing, intrekking of beperking van de erkenning of vergunning, noch bij de beëindiging van de activiteiten waarop de erkenning of vergunning betrekking heeft.

Ze zijn slechts éénmaal verschuldigd voor een erkenning of vergunning die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Ze zijn niet verschuldigd wanneer het adres vermeld op een erkenning of vergunning moet worden gewijzigd en het nieuwe adres op hetzelfde grondgebied ligt als dat van de overheid die ze heeft uitgereikt. Adreswijzigingen op vergunningen tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen gebeuren gratis.

Bij de uitbreiding van een erkenning of vergunning is slechts het verschil verschuldigd tussen het bedrag betaald bij de oorspronkelijke aanvraag en uitreiking van dit document, en het bedrag verschuldigd bij een nieuwe aanvraag en een nieuwe uitreiking van het gewenste document.

Art. 56. De in artikel 51 bedoelde rechten en retributies zijn niet verschuldigd bij de uitreiking van een vergunning aan :

1° een lid van het openbaar ministerie dat door zijn korpschef behoorlijk is gemachtigd om een kort vuurwapen voorhanden te hebben of te dragen;

2° een onderzoeksrechter die is gerechtigd een kort vuurwapen voorhanden te hebben of te dragen;

3° het personeel van de veiligheidsdiensten van de instellingen van de NAVO en de Europese Unie.

De in artikel 51, 1°, bedoelde rechten en retributies zijn niet verschuldigd bij de uitreiking van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen, die beperkt blijft tot de aankoop van munitie, aan een lid van een dienst van het openbaar gezag of van de openbare macht, bedoeld in het koninklijk besluit van 26 juni 2002 betreffende het voorhanden hebben en het dragen van wapens door de diensten van het openbaar gezag of van de openbare macht, behoorlijk gemachtigd door de bevoegde overheid van deze dienst om een sportschietstand te bezoeken of deel te nemen aan sportschietcompetities met een reglementair vergunningsplichtig vuurwapen.

De in artikel 50, 4° en 5°, bedoelde rechten en retributies zijn niet verschuldigd voor de aanvraag en de uitreiking van een erkenning die betrekking heeft op het houden van een museum of een verzameling van vergunningsplichtige vuurwapens of van munitie voor die wapens door een dienst van het openbaar gezag of van de openbare macht bedoeld in het tweede lid, door het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie, alsook door elke instelling erkend door de bevoegde overheid voor de opleiding van de leden van de voormelde diensten.

Art. 57. Dit hoofdstuk is van toepassing op :

1° de erkenningen en vergunningen uitgereikt met toepassing van deze wet sedert haar inwerkingtreding. De niet-betaling van de rechten en retributies brengt van rechtswege de intrekking van deze documenten met zich mee;

2° de erkenningen en vergunningen uitgereikt met toepassing van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie te rekenen vanaf de datum van inwerkingtreding van dit hoofdstuk.

De rechten en retributies in uitvoering van artikel 41 worden geregeld in het kader van artikel 20 van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid.

Art. 58. Dit hoofdstuk treedt in werking de dag waarop het in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt ».

Wat de ontvankelijkheid betreft

B.2.1. De verzoeker voert ter staving van zijn belang om in rechte te treden zijn hoedanigheden van verzamelaar en eigenaar van wapens en munitie en van schietinitiator aan.

B.2.2. De bestreden bepaling stelt het bedrag vast van de rechten en retributies tot betaling waarvan de uitgifte en de hernieuwing van de erkenning van verscheidene activiteiten in verband met vuurwapens en bijbehorende munitie afhankelijk zijn.

B.2.3. In zijn hoedanigheid van privaat wapenbezitter, verzamelaar en schietinitiator dreigt de verzoeker rechtstreeks en ongunstig te worden geraakt door artikel 50, eerste lid, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°, van de wet van 8 juni 2006 en doet hij bijgevolg blijken van het belang om de vernietiging daarvan te vragen. Hij maakt geen gewag van hoedanigheden die zijn belang om in rechte te treden verantwoordt wat artikel 50, eerste lid, 1°, 2° en 6° betreft.

Ten gronde

B.3.1. In het eerste onderdeel van het enige middel doet de verzoekende partij gelden dat artikel 50, eerste lid, 4°, van de wapenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in

zoverre het de rechten en retributies verschuldigd voor de erkenning van vuurwapenverzamelingen en bijbehorende munitie vaststelt op een bedrag dat identiek is voor de musea en de verzamelaars.

B.3.2. In de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet wordt gesteld dat het hoofdstuk dat de bestreden bepaling bevat grotendeels is geïnspireerd op het systeem ingevoerd door het koninklijk besluit van 16 september 1997 tot bepaling van het bedrag van de rechten en retributies die worden geheven met toepassing van de wapenwet, maar dat de bedragen werden herzien « opdat ze kostendekkend zouden zijn voor het beheer van de dossiers van vergunningsaanvragen door de diensten van de gouverneurs en de federale wapendienst » (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2773/001, p. 236; in dezelfde zin, DOC 51-2773/001, pp. 3 en 6).

B.3.3. Wellicht heeft de wetgever de verschillende in artikel 50 vastgestelde tarieven uitgesplitst « naar gelang van het economisch belang van [de verschillende] activiteiten » (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2773/001, p. 237); hij vermocht echter te oordelen dat de in het geding zijnde kosten analoog zouden zijn voor een museum en voor een verzameling en, rekening houdend met het soortgelijk karakter van de te nemen maatregelen en de omstandigheid dat beide analoge voorwerpen omvatten en zijn onderworpen aan dezelfde erkenning (artikel 6, § 1, van de wet van 8 juni 2006), te oordelen dat de musea en de verzamelingen aan dezelfde rechten en retributies konden worden onderworpen. De omstandigheid dat de wet de bewoordingen « museum » en « verzameling » gebruikt, impliceert, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet dat tussen beide een onderscheid zou dienen te worden gemaakt, maar kan voortvloeien uit de bekommernis van de wetgever om op precieze wijze het toepassingsgebied van de maatregel te definiëren. Overigens zou de vaststelling van een bedrag dat voor de private verzamelingen voordeliger is dan voor de musea, terwijl eerstgenoemde worden aangelegd tot vermaak van hun eigenaars, ertoe hebben geleid dat de noodzaak van algemeen belang waaraan de musea voldoen, ten onrechte wordt veronachtzaamd.

B.3.4. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

B.4.1. In het tweede onderdeel van het enige middel doet de verzoekende partij gelden dat artikel 50 van de wapenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in zoverre het

de erin beoogde erkenningen en de hernieuwing daarvan aan rechten en retributies van een eenzelfde bedrag onderwerpt, terwijl die hernieuwing moet voortvloeien uit noodzakelijkerwijze vereenvoudigde administratieve verrichtingen die niet de inning verantwoordt van rechten en retributies ter waarde van een bedrag dat even hoog is als dat van diegene die werden geïnd bij de initiële erkenning.

B.4.2. De opvatting volgens welke de hernieuwing van de erkenning minder werk zou veronderstellen dan het werk dat de erkenning zelf voorafgaat, vindt geen steun in de bestreden wet, noch in de parlementaire voorbereiding. Tijdens die parlementaire voorbereiding werd een bedrag van 65 euro weliswaar te hoog geacht, gelet op de « loutere formaliteit » die de hernieuwing zou moeten zijn (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2773/027, p. 5), maar de minister beklemtoonde « dat de bedragen werden geëvalueerd in het licht van de kosten voor de provinciediensten, de politie, de federale wapendienst en voor de adviescommissie inzake wapens » (*ibid.*, p. 6).

B.4.3. Door de in de bestreden bepalingen bedoelde erkenning en hernieuwing aan rechten en retributies van een eenzelfde bedrag te onderwerpen, vermocht de wetgever te oordelen dat de hernieuwing niet een loutere formaliteit zou vormen, maar een onderzoek zou impliceren aan de hand waarvan kan worden nagegaan of de voorwaarden waaronder de erkenning werd toegekend, nog steeds zijn vervuld. Hij heeft zodoende geen onverantwoorde maatregel genomen.

B.4.4. Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 19 maart 2008.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior